

Εθνικισμός-πατριωτισμός ως πυλώνες του κράτους. Η αποδόμησή τους ως προϋπόθεση για την ελευθεριακή επαναστατική προοπτική.

Ιστορικά, σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης εντείνονται οι εκμεταλλευτικές και καταπιεστικές συνθήκες, με αποτέλεσμα την όξυνση των κοινωνικών/ταξικών αντιθέσεων. Η διαρκής υποτίμηση της εργασίας, η ένταση της εξαθλίωσης και η συνολική υποβάθμιση των υλικών όρων και της ποιότητας διαβίωσης της τάξης μας, αποτελεί τη βασική στρατηγική επιλογή στην κατεύθυνση επιβίωσης και διαιώνισης του κυρίαρχου εξουσιαστικού συστήματος. Σε μια τέτοια συνθήκη, η κοινωνική συναίνεση και ο διαρκώς επιδιωκόμενος έλεγχος του πληθυσμού καθίστανται ιδιαίτερα επισφαλείς. Συνεπώς, προκειμένου να επιτευχθεί η αναγκαία κρατική και καπιταλιστική αναδιάρθρωση, επιστρατεύονται αφενός οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους στην κατεύθυνση της τρομοκράτησης και της πειθάρχησης της τάξης μας (ποινικοποίηση κοινωνικών/ταξικών αγώνων, εγκλεισμός και εξοντωτικές ποινές σε αγωνιζόμενους/ες, πρακτική κατάρρηση απεργιών, θεσμικός ρατσισμός, με στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/στριών) και αφετέρου κάθε δυνατός μηχανισμός προπαγάνδας και αποπροσανατολισμού του κοινωνικού σώματος. Μια τέτοια συνθήκη βιώνουμε στην παρούσα συγκυρία, τόσο παγκόσμια όσο και ειδικότερα στο ελληνικό κράτος.

Οι κυρίαρχοι μηχανισμοί προπαγάνδας, επιστρατεύονται από κράτος και κεφάλαιο προκειμένου να επιτευχθεί ο ιδεολογικός έλεγχος των εκμεταλλεόμενων και καταπιεσμένων τμημάτων της κοινωνίας. Τα θεσμικά ΜΜΕ, ο εκκλησιαστικός μηχανισμός της θρησκείας και το εκπαιδευτικό σύστημα, αποτελούν δομικούς μηχανισμούς για την προώθηση των πιο συντηρητικών και σκοταδιστικών δογμάτων, στην κατεύθυνση προώθησης της «εθνικής ενότητας και ομοψυχίας». Το τρίπτυχο «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» επανέρχεται ενισχυμένο στο προσκήνιο, καθώς οι κυρίαρχοι επιχειρούν να διασπείρουν και να ενισχύσουν τα θεμελιώδη ιδεολογήματα και δομικά χαρακτηριστικά του κρατισμού, της αστικής δημοκρατίας και του εθνοκεντρισμού (εθνικισμός, ανορθολογισμός, πατριαρχία). Ο εθνικισμός-πατριωτισμός, ως ιδεολογικός πυλώνας της αστικής κυριαρχίας, έχει ιστορικά αποτελέσει πετυχημένο ιδεολογικό εργαλείο του κράτους, για την χειραγώγηση των συνειδήσεων των υπηκόων του. Σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης, ανάγεται σε κυρίαρχο ενοποιητικό αφήγημα πλούσιων και φτωχών, καταπιεστών και καταπιεσμένων, εκμεταλλετών και εκμεταλλεόμενων. Ως πολιτική ιδεολογία του κράτους και ως βασικός πυλώνας της κοινωνικής του νομιμοποίησης, ο εθνικισμός-πατριωτισμός αναβαθμίζεται από τους ιδεολογικούς (σχολείο, παν/μιο, ΜΜΕ, στρατός) και κατασταλτικούς (στρατός, αστυνομία, δικαστικό σύστημα) μηχανισμούς του, προκειμένου να επιτευχθεί η πολυπόθητη για τα αφεντικά «εθνική ενότητα», ως αντίβαρο στη διαμόρφωση ταξικής συνείδησης. Για την ενίσχυση της εθνικής ενότητας επιστρατεύονται τόσο εξωτερικοί (Μακεδονία-FYROM, Τουρκία) όσο και εσωτερικοί (όσοι δεν εμπίπτουν ή αμφισβητούν την κυρίαρχη εθνική αφήγηση) «εχθροί του έθνους». Το εθνικό αφήγημα, που προσπαθεί να θολώσει και να σκεπάσει τις οξυνομένες ταξικές και κοινωνικές αντιθέσεις, βρίσκει εύφορο έδαφος σε κομμάτι του κοινωνικού σώματος, με αποτέλεσμα τα εθνικιστικά, ρατσιστικά και πολεμοχαρή συλλαλητήρια του τελευταίου χρόνου σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα και επαρχιακές πόλεις.

Τα φασιστικά και ακροδεξιά κόμματα υποστηρίζουν ιδεολογικά κι εκμεταλλεύονται αυτόν τον κρατικό σχεδιασμό, αυξάνοντας την πολιτική και κοινωνική τους επιρροή μέσω της προώθησης της εθνικιστικής ιδεολογίας. Από την άλλη, η ουσιαστική πολιτική συμφωνία της αριστεράς (κυβερνώσας και αντικυβερνητικής, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής, μνημονιακής και αντιμνημονιακής) στο ιδεολόγημα της φαντασιακής κοινότητας του «έθνους», παίρνει σάρκα και οστά με την προπαγάνδισή κρατικών μοντέλων «εθνικής» ανεξαρτησίας, προωθώντας και ενισχύοντας την εθνική-πατριωτική συνείδηση των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Με αυτό τον τρόπο, η αριστερά ενισχύει τις στρατηγικές επιδιώξεις κράτους και κεφαλαίου.

Το σύγχρονο αστικό κράτος, τόσο ως δομή όσο και ως κοινωνική σχέση, δημιούργησε και εξέθρεψε τον εθνικισμό-πατριωτισμό και συμπορεύτηκε μαζί του, σε τέτοιο βαθμό που να θεωρούνται πλέον από την συντριπτική πλειοψηφία, ως αξεδιάλυτες έννοιες. Έτσι, κάθε ιδεολογικό σύστημα το οποίο αποδέχεται το κράτος είτε ως το ιδανικό σύστημα κοινωνικής οργάνωσης, είτε ως εργαλείο για την ταξική και κοινωνική χειραφέτηση, είναι αναγκασμένο να αποδεχτεί, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, και το ιδεολόγημα του έθνους. Το μοναδικό πολιτικό ρεύμα που επί εκατοντάδες χρόνια αντιτάχθηκε, από τη γέννησή του κιόλας, τόσο στο κράτος όσο και στο αστικό ιδεολόγημα του εθνικισμού, ήταν (και παραμένει) το αναρχικό ρεύμα. Απέναντι στον κόσμο της εξουσίας, απέναντι στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου, οφείλουμε να υψώσουμε συλλογικά ελευθεριακά αναχώματα ανάσχεσης της ολομέτωπης επίθεσής τους, αποδομώντας καταρχήν έναν από τους βασικότερους ιδεολογικούς πυλώνες του κράτους, αυτόν της εθνικιστικής-πατριωτικής ιδεολογίας. Η αποδόμηση αυτή αποτελεί ταυτόχρονα και την αναγκαία συνθήκη για την οικοδόμηση της ελευθεριακής επαναστατικής προοπτικής, που στρατηγικό της στόχο έχει την καταστροφή κράτους και κεφαλαίου και την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση.

ΚΑΝΕΝΑ «ΕΘΝΟΣ» ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ, ΚΑΝΕΝΑ ΣΥΝΟΡΟ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ.

15 Σεπτέμβρη 2018

Αναρχική Συλλογικότητα Καθ'οδόν & Αναρχική Συλλογικότητα m[Ⓐ]nifesto